

ЛЮБОВЬ

Огроменъ змей е лѣтото въ пустинитѣ,
гори задъханъ въздуха до смъртъ,
и слънцето гори върху капинитѣ,
капинитѣ и нивитѣ кипятъ.

И азъ вървя и търся те загубена
въ пламтящитѣ и утринни нивя,
о, мое слънце срѣдъ земята влюбено,
съсъ малката и весела глава.

И сладъкъ медъ гори и пѣй по устнитѣ,
въ кръвта ми плуватъ, хиляди звезди,
азъ ида и надъ мене се отпуснаха
на лѣтото металнитѣ гърди.

Задъхвамъ се отъ энрой и жажда огнена,
петитѣ ми сж пламнали въ прѣстъта,
и пѣе и потѣва, лудо погнато
сърцето ми въ бездѣннитѣ жита.

Огроменъ змей е лѣтото въ пустинитѣ,
задъхана е черната земя,
азъ пия сокъ и мжка отъ капинитѣ
и търся те и въ нивитѣ вървя.